

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 711/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Производно трговинско друштво КРОНОС ДОО за унутрашњу и спољашњу трговину Врање, чији је пуномоћник Никола Јовановић, адвокат у ..., против туженог ЕРСТЕ БАНК АД Нови Сад, чији је пуномоћник Ђорђе Ђокић, адвокат у ..., ради утврђења и исплате, вредност предмета спора 28.566,19 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 5182/21 од 18.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 09. децембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 5182/21 од 18.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 5182/21 од 18.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 77/2021 од 26.03.2021. године, у ставу првом изреке утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 11. став 1. Уговора о кредиту бр. ...-..., закљученог између тужиоца и туженог; у ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 28.566,192 динара са законском затезном каматом почев од 19.12.2017. године, па до коначне исплате; у ставу трећем изреке обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка тужиоцу исплати износ од 24.727,94 динара; у ставу четвртном изреке одобијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за износ преко досуђеног.

Пресудом Привредног апелационог суда ЗПж 5182/21 од 18.08.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке, а одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда о разлозима ништавости одредбе уговора о кредиту у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Трошкове, или накнаде, које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да закључењу уговора претходи понуда банке у којој је одређена обавеза плаћања тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима, или накнадама је реч. У ситуацији у којој тужени није поступио на описани начин то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, ставом првим изреке одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 13.01.2021. године. Вредност предмета спора је 28.566,19 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 242,97 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није

новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић